

Svenska Jägareförbundet

Naturvårdsverket

106 48 Stockholm

Öster Malma 2021-06-07

Remissvar NV-04737-18

Svenska Jägareförbundet ("förbundet") har följande synpunkter på remitterat förslag.

Sammanfattning

Förbundet anser:

- Att förslaget till föreskrifter i stort är väl avvägt och ändamålsenligt.
- Att den större möjligheten till flexibilitet vid genomförande av uppdragen är mycket välkommet.
- Att om vi når en acceptabel ersättningsnivå är det viktigt att ersättningarna i framtiden följer övriga samhällets kostnadsutveckling.
- Att beträffande ersättning för polisuppdrag som inte föranletts av viltolyckor finns en del otydligheter att reda ut samt finns behov av administrativt stöd och att finna en finansieringslösning som bygger på allmänna medel.
- Att bilersättningen behöver höjas, en anpassning både till ökade bilkostnader och andra svenska myndigheters ersättningsnivåer.
- Det mycket viktigt att ikraftträdandet inte fördröjs.

Övergripande synpunkter

Naturvårdsverket har varit lyhörda både för förbundets bedömning av behovet av förändringar i dessa föreskrifter, flertalet ersättningshöjningar, införande av nya ersättningsformer och förbättringar av regelverket i andra avseenden. Förbundet anser därav att förslaget till *föreskrift om ersättningar för uppdrag att eftersöka och avliva vilt* i stort är väl avvägt och ändamålsenligt. Vår bedömning är att detta kommer leda till högre måluppfyllnad och kvalitetssäkring av verksamheten inom Nationella viltolycksrådet.

Förbundet anser det vara klokt att bryta ut dessa ersättningar till en mindre föreskrift. Inte minst för att påskynda ikraftträdandet. Förbundet hemställde redan 2016-05-20 till Naturvårdsverket om revidering av dessa föreskrifter. Uppfattningen att milersättning borde utgå vid alla trafikeftersök framförde förbundet 2012-09-25 i svar på remiss inför senaste föreskriftsrevideringen som ägde rum 2012.

Naturvårdsverket anför ytterligare goda skäl till att bryta ut ersättningarna till en mindre föreskrift. Ett av dem är att få regelverket mer lättförståeligt för berörda målgrupper. Ett annat är att förenkla framtida ändringar i föreskriften. Dessa punkter har goda förutsättningar att lyckas. Men eftersom förbundet har erfarenhet av svårigheter att få till stånd ändringar av dessa föreskrifter, vore det värdefullt om det i föreskriften framgår hur ersättningarna framöver ska följa med samhällets övriga kostnadsutveckling. Exempelvis kan detta regleras genom att översyn genomförs efter fastställd agenda samt att vissa ersättningsformer har en inbyggd indexering. Förbundet ser dessutom ett starkt behov av att involveras i en utvärdering och översyn av dessa föreskrifter och ersättningar så snart de varit i bruk ett år.

De flesta ersättningar är som ovan nämnt väl avvägda och lämpliga till sin konstruktion. Så som bland annat ersättning för terrängfordon, administrativ ersättning, platsbesök och för samordnande uppdrag. Mycket positivt är också den större enhetligheten i eftersöksersättningen. Lika positivt är den större flexibiliteten som medges vid genomförande av uppdragen. Speciellt avseende möjligheten för eftersöksjägare att göra platsbesök samt att flera eftersöksjägare vid behov kan hjälpas åt inom samma uppdrag.

Delvis har förbundet haft svårt att besvara remissen eftersom delar av detta förslag till föreskrifter saknar stöd i andra på området gällande föreskrifter.

Gällande förslagens samlade kostnadseffekt konstaterar förbundet att kostnadseffektiviteten är stor när jägare på detta sätt kan engageras i ett samhällsuppdrag.

Även om de remitterade förslaget till föreskrifter och tillhörande *Konsekvensutredning* i stort är lätt att tolka och förstå bedömer vi att nämnda *Naturvårdsverkets vägledning* är angelägen. Inte minst ser vi behovet gällande de polisuppdrag som inte föranleds av viltolyckor. Förbundet hjälper gärna till i den mån vi kan bidra i arbetet med denna vägledning.

Slutligen vill vi understryka vikten av att ikraftträdandet inte försenas. Jägarsidan av Nationella viltolycksrådet har några påfrestande år bakom sig, med en stigande viltolyckstrend och få ljusglimtar.

Detaljerade synpunkter

Förbundet anser:

1 § Det är en bra ordning att ersättningar för dessa två sorters polisuppdrag hanteras i samma föreskrift.

Numera räcker att viltet endast ska ha varit "inblandat" i en sammanstötning, enligt JL 26 a §, för aktivering av fordonsförarens skyldighet att anmäla olycka till polisen. Därför ska "... skyldighet för fordonsförare att anmäla till polisen att de kolliderat med djur av vissa viltarter om djuret skadats eller dödats vid sammanstötningen." i inledningen av *Konsekvensutredningen* ändras.

4 § Det är nyttigt för verksamheten att ersättningstypen *Administrativ ersättning* införs så att ersättningarna blir lättare att dela mellan personer som gör olika insatser under ett uppdrag. I första hand ligger nyttan i att eftersöksjägare kan genomföra *platsbesök* och få ersättning för detta.

6 § Förbundet delar uppfattningen att det är rimligt att samtliga som deltar i ett uppdrag får ersättning. I *Konsekvensutredningen* beskrivs att efter polisbeslut kan flera eftersöksjägare delta i samma uppdrag och ges eftersöksersättning. Förbundet undrar då varför man i § 6 begränsar sig till att uppge § 3-8 när "... ersättning ska lämnas för varje uppdrag och till samtliga uppdragstagare".

Ersättning för när *kontaktperson* *biträder* eftersöksjägare är något som behöver vara kvar. Annars blir det onödigt krångligt i praktiken, när exempelvis en person som enbart innehar rollen som kontaktperson är den mest gångbare att hjälpa till under ett eftersök. Ersättningsnivån blir då "ersättning för trafikeftersök".

10 §

- a) Av flera skäl är det mycket välkommet att Naturvårdsverket hörsammat förbundets önskemål att införa enhetliga ersättningsnivåer för gruppen där exempelvis rådjur, älg, vildsvin, kronvilt och dovilt ingår, vilka är de vanliga arterna vid trafikeftersök.
- b) Som tidigare nämnt är denna föreskrift välkommen även för de jägare som genomför andra än viltolycksrelaterade uppdrag åt Polismyndigheten. Däremot borde en separat utredning finna ett sätt för samhället att finansiera detta. Det är inte rimligt att Viltvårdsfonden, som finansieras genom avgifter på en grupp i samhället, står för denna typ av samhällsuppdrag initierade av Polismyndigheten. Det är lika orimligt som om Viltvårdsfonden stod för ersättningar för trafikeftersök initierade av Polismyndigheten. Risken med nuvarande ordning är att viltvårdsavgiftens legitimitet urholkas.

Eftersom Naturvårdsverket saknar bemyndigande att föreskriva om ersättning för denna typ av uppdrag gällande rådjur, vildsvin och mufflon tas inte dessa ersättningar om hand i förslaget till föreskrift. Det understryker vikten av att finna ett sätt att finansiera dessa ersättningar. Inte minst eftersom rådjur borde utgöra en stor andel av dessa uppdrag.

Vidare uppfattar förbundet att föreskriften behöver tydliggöras så det klart framgår hur ersättning ska hanteras under icke fredningstid, för vilt som endast är statens när det är fredningstid.

I 7.2.4 av *Konsekvensutredningen* nämns att ersättning till *kontaktperson*, ersättning för *platsbesök* och ersättning för användande av *eget fordon* förväntas ytterligare belasta Viltvårdsfonden, när det gäller att avliva vilt (med stöd av § 9 JL och § 30 JF) på uppdrag av Polismyndigheten.

Detta anser förbundet vara fel av följande skäl:

- *Platsbesök* utförs i samband med viltolyckor – och inga andra typer av uppdrag – enligt definitionen av ett *platsbesök* i det remitterade förslaget till föreskrifter. Det anser förbundet vara en god ordning.

- Att *Bilersättning* kan betalas ut i samband med denna typ av uppdrag är en förutsättning, men sådana ökade kostnader påkallar åter vikten av adekvat finansiering. I avsnittet om § 11 i *Konsekvensutredningen* får man dessutom uppfattningen att bilersättningen gäller resor endast till viltolycksplatser.

Ovan beskriva otydligheter anser förbundet innebär flera risker. Dels risk för felaktiga tolkningar av regelverket. Dels risk att jägare anslutna till Nationella viltolycksrådet börjar nyttjas för uppdrag som de inte utsetts för och är förberedda på. Detta, i sin tur, bedömer vi bland annat innebär en oacceptabel risk för både den enskilde uppdragstagaren och Polismyndigheten. En bättre ordning kan vara att Polismyndigheten inhämtar godkännande från de jägare polisen önskar ge denna typ av uppdrag, som inte föranletts av viltolyckor. På så sätt får Polismyndigheten och jägaren rätt förväntningar på varandra.

Vidare är en väl fungerande administration en förutsättning för nyttjande av uppdragstagare anslutna till Nationella viltolycksrådet för dessa uppdrag. En möjlighet är att tillföra inrapportering av dessa uppdrag under *Mina sidor* på viltolycka.se.

Förbundet vill lyfta ytterligare en viktig fråga som ligger utanför dessa föreskrifter, men som är mycket viktig både om man ska nyttja uppdragstagare enligt ovan och beträffande viltolycksstatistiken. Det gäller en justering av regelverket (gällande uppdrag med stöd av § 9 JL och § 30 JF) så det ger mer möjligheter till uppspårning och avlivning av dessa vilt. Som det är nu söker involverade i dessa uppdrag ofta anledning till att få uppdraget viltolycksrelaterat, för att få stöd till erforderliga befogenheter och rättigheter. Naturligtvis ska inte inblandade i dessa uppdrag på detta sätt behöva söka sig bort från områdets otillämpliga juridik för att uppnå det viktiga syftet, djurskydd och säkerhet. Dessutom är samhället betjänt av en rättvisande viltolycksstatistik.

§ 11 Faktum är att kostnaderna för bilkörning är högre än den skattefria bilersättningen. Troligen just därför utbetalar svenska myndigheter inom närliggande verksamheter en högre ersättning än skattefria delen. Förbundet anser därför att bilersättningen utöver den skattefria delen ska vara 9 kr per mil, som Fjällräddarna har, eller den nivå svenska myndigheter har som policy att utbetala.

Dessutom önskar förbundet att det klarare framgår att bilersättning utgår för körd sträcka under uppdraget.

§§ 13-14 Att Samordningsansvariga på detta sätt synliggörs och ges ersättning för sitt – i hög grad ansvarfulla, administrativa, myndighetsnära och regelstyrda – arbete borgar för kontinuitet i dessa uppdrag. Förbundet bedömer detta vara väl investerat av samhället. Och rimligt. Att ersätta dem som står för en del av lösningen på det samhällsproblem viltolyckorna utgör.

Förbundet anser att ersättning för biträdande länsansvarig jägare behöver kvarstå. Enligt gällande föreskrifter, (RPSFS 2012:33 FAP 22-6) ska biträdande Länsansvarig jägare utses. Detta kan i framtida regelverk förslagsvis ändras till "när regionansvarig polis och länsansvarig jägare efter samråd finner påtagligt behov kan biträdande

länsansvarig jägare utses” och naturligtvis ges ersättning. Detta behov gäller stora län, mätt geografiskt, i manskap eller i viltolyckstal.

Slutligen noterar förbundet att i förslag till föreskrift och i *Konsekvensutredningen* uppges olika datum för ikraftträdande.

SVENSKA JÄGAREFÖRBUNDET

Tf Generalsekreterare

Viltolycks- och eftersöksansvarig

Åke Granström

Markus Olsson